

ואימו על כתב שבדק את תלונתה של

הטוענת כי הונתה בשעת חקירתה

הלחי והצוואר? האם את משקרת שפרידמן נתן לך מכה בעורף? האם את משקרת שהחוקר הצולע ירק עליך? האם את משקרת שהחוקר הצולע קרא לך שר-מוטה?

אורנה ענתה בשלילה על כל השאלות. מבצע הבדיקה, אבינועם ספיר, הוא בוגר אוניברסיטה בפסיכולוגיה וקרימינולוגיה, ושעבד במשך שלוש שנים במעבדת הפוליגרף של מישטרת ישראל, קבע כי "בתשובות הנבדקות לשאלות שהוצגו בפניה אובחנו תגובות המצביעות על אמירת אמת".

אחת משאלות המיבחן שהוצגו לאורנה לפני הבדיקה עצמה היתה: האם שיקרת בעבר במטרה לזקום במישהו? זוהי שאלת מיבחן מובהקת, שכן אף אדם אחד אינו יכול להיות בטוח בתשובה על שאלה כה כללית. אורנה התבקשה להשיב על שאלה זו בשלילה, ותגובותיה הצביעו באופן ברור על אמירת שקר. ספיר איבחן שוני קיצוני בין תגובה זו ובין התגובות על אמירת אמת, ובשיחה עימו ציין כי אורנה היא "דוברת אמת קלאסית".

החשוד
מוחמד טורק, שהמישך טרה מייחסת לו פיצוץ מכוניות, הוא אבי שני ילדיה של אורנה.

"הוא גמר

את הקאריירה"

ביום החמישי בשבוע שעבר פירסם הכתב המישפטי של ידיעות אחרונות, משה רוזן, את תוכן תצהירה של אורנה בעיתונות. הכתבה, שפורסמה במקום מובלט, בעמוד הראשון של העיתון, עוררה זעם רב בחוגי המישטרה. התוצאה לא איחרה לבוא.

כמה מאנשי היחידה המרכזית לא הסתפקו בהשמעת איומים כלפי אורנה. הם השמינו דברים דומים גם כלפי משה רוזן, אולם למאיימים לא היה האומץ לומר את הדבר רים בפניו של העיתונאי. הם השתמשו לשם כך בשליחיים מטעמם, שדאגו לציין באוזני רוזן, כי הם מעבירים אליו את המסר הישר מפי קציני מישטרה בכירים ביחידה המרכזית.

עיתונאי-חצר מישטרתיים, ועורכי-דין הידועים כמקורבים למישטרה, העבירו לרוזן הודעות מסמרות-שעור. "אנחנו נתפס אותך פעם, מאוחר בלילה, ברחוב ונהרוג אותך במכות!" נאמר לרוזן בשם של אותם קציני מישטרה. "מה פתאום נעשית יפה-נפש כזה? על מי אתה מגן, על זונות ורוצחים?"

נכשלת בפירסום הזה ואתה תשלם בשביל זה! גם עיתונאי צריך לדעת מתי לכתוב ומה לכתוב, אם מרביצים לרוצחי יהודים אפשר להבין את זה. ואתה עורת להם. זה יעלה לך ביוקר!"

אנשי מישטרה שפגשו את רוזן בבית-המישפט התעלמו ממנו בהפגנותיות. "מאי-תנו הוא כבר לא יקבל שום תומר!" אמר

סגני-ניצב פרידמן נתן לי מכה בעורף, תוך תפיסת צווארי ושערותי, וגרר אותי בכוח רב חזרה לאורך הפרוודור, לחדרו של פקד בולקינד. הם גרשו צלמי טלוויזיה שהיו במקום. כאשר סגרו את הדלת החל פקד בולקינד להרביץ לי עליידי סטירות בכף היד, בכוח רב, ביד פתוחה על לחי וצוואר שמאל של פני. קיבלתי עשר או חמש-עשרה סטירות כאלה, וטושטשתי כימעט לחלוטין. כתוצאה מכך גם ניתלש עגיל מאוזני, תוך אותן מכות ירק עלי החוקר הצולע בפנים, וקרא לי שוב ושרמוטה, כל החוקרים היו בחדר וראו את המתרחש, אך במקום לעזור לי, המשיכו לקלל אותי".

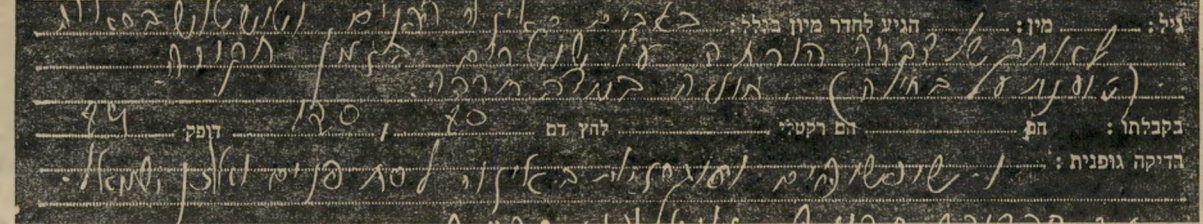
בהמשך התצהיר מפרטת אורנה מעשים חמורים נוספים. היא מספרת כי רבי-פקד תליו ניסה לשכנעה ברכות, לדבר מה שהם אומרים ויהיה בסדר, אך כאשר סירבה, החל לצעוק ולקלל אותה ואת ילדיה, "ואמר שהילדים הם רוצחים כמו אבא שלהם, והוא מוכן לחתוך אותם כמו ידיו". אורנה מספרת גם כי אחד החוקרים הגיח לפניה דף נייר, וכאשר סירבה לכתוב עדות ולחתום עליה, ניסה להפחידה בכך שאמר לחוקר אחר, ש"ניתן לה עכשיו זריקה".

בבדיקה בגלאייסקר (פוליגרף), שנערכה לאורנה כדי לוודא את אמיתות תצהירה, הוצגו לה חמש שאלות ישרות: האם את משקרת בתצהיר הזה לגבי המכות? האם את משקרת שבולקינד סטר לך על

כך הם התעללו!

שביצע בה, לדבריה, סגני-ניצב משה פרידמן. אורנה כתה טוענת כי משה פרידמן גרר אותה בצורה כזאת לאורך המיסדרון במטה מחוז תל-אביב.

אחד מהם, תוך שהוא מפנה מבטי זעם כלפי הכתב, "הוא לא יודע איזה טעות הוא עשה. הוא עוד יבקש מאיתנו פעם איזה מיסמך או מידע בשביל הזכתות שלו. כל העיתונאים יקבלו סקופים, אבל הוא יאכל קש. בשבילנו הוא גמר את הקאריירה שלו!"

בדיקה והצהרה בשבועה
הרופא שבדק את אורנה כתה בבית-החולים וזלפסון בתל-גיבורים קבע כי לפניו

כאשר סגרו את הדלת החל פקד בולקינד להרביץ לי על ידי סטירות רבים היד, בכה רב, ביד פתוחה וכל הסטירות על לחי וצוואר שמאל של פני. קיבלתי כ-10-15 סטירות כאלה וטושטשתי כמעט לחלוטין, כתוצאה מכך גם ניתלש עגיל מאוזני, תוך אותן מכות גח ירק עלי החוקר הצולע ירוקה בפניי וקרא לי שוב ושרמוטה, כל החוקרים היו בחדר וראו את המתרחש אך במקום לעזור לי המשיכו לקלל אותי. לאחר המכות שכאמור היו רצופות פנה אלי רב פקד תליו, ליטח שערותי ואמר לי שאני "ילדה טובה" וכדאי שאדבר מה שהם אומרים לי ו"יהיה בסדר" כדבריו.

אומרת אורנה כתה, בתמונה נראה שיח זור התפיסה בצוואר והמשיכה בשערות משה פרידמן. אורנה כתה טוענת כי משה פרידמן גרר אותה בצורה כזאת לאורך המיסדרון במטה מחוז תל-אביב.

משה רוזן, הצעיר הגבוה, בן ה-27, ידע כי הוא לוקח על עצמו סיכון, כאשר פירסם את הכתבה. הוא העז להביא לדפוס דברים, שכתבים בכירים וותיקים ממנו חוששים לעסוק בהם. עיתונאים רבים מעדיפים לשמור על קשרים טובים עם המישטרה, ונמנעים מלפרסם תלונות על אנשי מישטרה, גם כאשר הם משוכנעים שהן מוצדקות.

"שיפשופים

באיזור הלסת"

זרם רוזן לא צפה איזה מערכת של לחצים ואיומים תופעל נגדו. לרוזן גם נודע, כי במישטרה הוחלט לעקוב מעתה בקפדנות אחרי כתבותיו, כדי למצוא בהן איידיוקים ופגמים אחרים, שיהוו עילה להגשת תלונות נגדו לאגודת העיתונאים. שיטה זאת מופעלת תהה נגד הכתב הפלילי של הרדיו, מייק הולר, דובר המטה הארצי, ניצב-מישנה אריה ארד, מגיש נגדו ללא הרף תלונות לאגודה.

רוזן לא מיהר לפרסם את תצהירה של אורנה. "התלבטתי קשות לפני הפירסום", סיפר רוזן, "אני מכיר אישית את שלושת החוקרים והיה לי קשה מאוד להאמין שהם מסוגלים לעשות דברים כאלה." רוזן הוא בוגר מישפטים, שוויתר על קאריירה של פרקליט מתוך עניין בד עיתונות. הוא עובד בידיעות אחרונות מזה כמה שנים.

סיפר משה רוזן:
במיסגרת עבודתי כעיתונאי אני מקבל תלונות רבות של עצירים נגד (המשך בעמוד 46)